

[Anker Jørgensen]

politik – det skete bl.a. med D.O.N.G. og naturgasprojekterne, også i overensstemmelse med socialdemokratiets politik. Det gik vi med til, og vi gik også med til det, fordi vi mener, det har et længere perspektiv, og vi var altså også tilfredse med resultaterne.

Men også her er det vigtigt, at vi netop på disse punkter så en situation, hvor den tidligere opposition og nuværende regering totalt skiftede holdning. Nu kunne man altså godt helt skifte standpunkt, gå ind for D.O.N.G. og gå ind for netop pensionsbeskatningen. Det er tit sagt: man har et standpunkt, til man tager et nyt.

Yderligere er der sket det i denne periode, at regeringen har indført en helt ny parlamentarisk praksis. Om det skal jeg kun sige, at det ikke er holdbart i det lange løb, og jeg vil gerne sige, at når det yderligere suppleres med, at regeringen bortforklarer, hvad der rent faktisk er vedtaget i folketinget, bliver det hele en meget alvorlig sag. Det er noget, der er prøvet før i dansk politik i det forrige århundrede af konseilspræsidenter og såmænd også i 1950'erne af statsministre, men det går da ikke i 1983.

Socialdemokratiet mener, at en sådan parlamentarisk situation ikke kan fortsætte. Socialdemokratiet vil modsætte sig sådanne sociale nedskæringer, som regeringen både har gennemført og vil gennemføre. Vi vil ikke acceptere en økonomisk politik, der er baseret på besparelser, som yderligere øger arbejdsløsheden og selvforstærker den. Vi vil fremsætte vore egne forslag, sådan som vi også har gjort det i denne samling.

Derfor er et egentligt og mere omfattende samarbejde med regeringen beklageligvis ikke muligt. Det kræver ikke blot et nyt standpunkt. Det forudsætter en anden politik, som er økonomisk forsvarlig, og som også er baseret på en klar social holdning, og det mener vi ikke at regeringen hidtil har givet udtryk for. Derfor vil vi bruge enhver parlamentarisk mulighed for at få vores politik igennem, og vi må også sige, at hvis det parlamentariske flertal, der hidtil har været for regeringen, smuldrer, er det dette parlamentariske flertals egen sag.

Fogh Rasmussen (V):

Hr. Anker Jørgensen og hr. Heinesen har rettet et meget kraftigt angreb på regeringens finanspolitik. Hr. Anker Jørgensen taler om

den asociale nedskæringspolitik, og hr. Heinesen har understreget angrebet ved at fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, der opfordrer folketinget til at tage afstand fra regeringens nedskæringspolitik, som forøger uligheden og arbejdsløsheden.

Jeg vil gerne sige, at socialdemokratiet i dette angreb skyder helt, helt ved siden af. Partiet forsøger at opstille et modsætningsforhold mellem offentlige besparelser og det, at vi skal arbejde os ud af krisen og sætte noget mere beskæftigelse i gang.

Sandheden er, at det er to sider af samme sag. Forudsætningen for at sætte gang i hjulene er offentlige besparelser. Forudsætningen for større investeringer og mere beskæftigelse er, at renten går ned. Men de drabelige budgetunderskud, som tårnede sig op under den tidligere regering, var en hindring for, at det internationale rentefald kunne slå igennem i Danmark.

Nu er renten gået ned, og det skyldes de offentlige besparelser, som er gennemført. Derfor kan man altså sige, at forudsætningen for at arbejde sig ud af krisen er en fortsat tilbageholdenhed med de offentlige udgifter. På det punkt har socialdemokratiet slet ikke levet op til sit ansvar i denne folketingssamling. Vi har set et socialdemokrati på vild flugt fra de synspunkter, som partiet stod for i regering. Vi har set et socialdemokrati fremsætte en stribe af udgiftkrævende forslag. Hvis man tager de forslag og initiativer, som socialdemokratiet i denne folketingsamling har fremlagt, og lægger merudgifterne og mindrebesparelserne sammen, vil man, hvis man oven i købet regner forsigtigt, se, at det løber op i en forringelse af statsbudgettet på i hvert fald mindst 6–7 mia kr. Hvis altså socialdemokratiet havde fået gennemført alle sine forslag, ville budgetunderskuddet vokse eksplosivt, renten ville igen stige, og så er det i hvert fald helt sikkert, at vi ikke ville kunne arbejde os ud af krisen. Resultatet ville tværtimod blive lavere investeringer, større arbejdsløshed og en kvælning af den spirende optimisme, som vi alle sammen kan mærke ude omkring i øjeblikket.

Det er blevet diskuteret voldsomt, hvem der har æren for den økonomiske fremgang. Socialdemokratiet har været tilbøjeligt til at sige, at det alt sammen kommer fra udlandet. Jeg vil ikke gå ind i den diskussion, men kun fastslå, at der i hvert fald er ét parti, der ikke